

I

Om två veckor kommer jag inte att bo här längre. Jag kommer att vara i vedskjulet i L-. Xavier kommer inte att veta att jag inte bor här längre. Numera har vi inte någon kontakt. Det är tre månader sedan han senast skickade ett mejl till mig, och det svarade jag inte på. Det gick inte riktigt att svara på det. Det känns på sätt och vis som om jag borde ringa honom nu – jag undrar vad han skulle säga? Men det är oåterkalleligt, det är verkligen så det känns. Det är nog bäst att inte ha något mer med honom att göra – och han har väl egentligen inte gett mig något annat val? Jag kommer inte ihåg vad jag hade på mig senast jag träffade honom. Det var i slutet av juli, så jag var fortfarande lite solbränd. Jag såg bra ut. Jag ville alltid se bra ut när jag skulle träffa honom. Vi hade inte setts på nästan ett år på grund av pandemin. När jag kom till hotellrestaurangen satt han redan där med ett glas prosecco. Jag kommer alltid några minuter sent så att Sean hunnit gå och han redan har satt sig tillrätta, skönt och avslappnat. Han satt intill en enorm tv-skärm. Det var ett så märkligt ställe att sitta på, jag blev lite förnärmad och det märktes. ”Kom och sätt dig bredvid mig”, sa han, och då gjorde jag det. ”Titta”, sa han, ”nu är vi de enda i hela rummet som inte kan se den.” Och han hade rätt, det var vi, men jag insåg att så fort någon tittade bort mot tv:n tog de sig också en förstulen titt på oss. Det verkade faktiskt som om de inte tittade på tv:n överhuvudtaget. Det var i synnerhet en

man som tittade åt vårt håll rätt ofta, och allt mindre diskret för varje gång. Han åt middag ensam. Hade precis kommit från kapplöpningsbanan, det var uppenbart. Åt biff och pommes och tog ett stort glas rött vin och därefter en stor konjak. Han drack och tittade, till slut stirrade jag tillbaka på honom. Tro vad du vill. Det var under kapplöpningsveckan, och jag hade inte hyst något större hopp om att vi skulle få bord. Han hade ringt och bokat. Jag hade bett honom att göra det och han ringde och bokade. Sa förmodligen till den som svarade att Patrick känner oss, och kanske kom Patrick också ihåg oss. Det gjorde han förmodligen, eftersom jag hade klagat på deras afternoon tea tidigare. Det var undermåligt. Jag skrev ett mejl där jag förklarade vilken besvikelse de enahanda kakorna och snittarna var, och Patrick, som nyligen hade blivit restaurangchef, svarade direkt och bjöd in oss på lunch som ursäkt. Det var en god lunch. Vi hade jättetrevligt. Det var förmodligen en av våra mest lyckade luncher. Vi delade på lite råkor till förrätt och det var riktigt gott. Vi beställde samma sak igen den här gången men nu var det inte alls lika gott och mitt glas med prosecco var avslaget. Jag frågade om hans prosecco var avslagen och han svarade att han inte tyckte det, och den såg inte heller avslagen ut – min såg däremot avslagen ut, så jag bad om ett nytt glas. Jag blev förvånad, rentav lättad, över hur trevligt det var på hotellrestaurangen – jag hade förväntat mig att den skulle vara full av uppklädda kvinnor, eftersom det var torsdag och torsdagen är damernas dag under kapplöpningsveckan. Han kommer att gilla det, tänkte jag medan jag gjorde mig klar. Han gillar att se kvinnor som är välklädda, han kommer att vara i sitt rätta element. Inte för att han kommer att titta på dem särskilt mycket. Förmodligen bara en hastig blick, för att notera att de ansträngt sig och resultatet i det stora hela. Det kommer att vara tillräckligt. Om han detaljstuderade dem

skulle illusionen av deras elegans brytas och Xavier vill helst slippa få sina illusioner skingrade – han är rätt förtjust i dem och är av åsikten att det i princip är det enda som spelar någon roll: "Livet är en illusion", kan han säga, "men det vet du ju redan." Jag hade på mig en svart klänning, det minns jag nu, lite sidenaktig. Han gillade den. Frågade om jag hade köpt den för pengarna jag fått av honom och jag sa ja trots att det egentligen inte var sant. Jag hade guldringar i öronen, den ena tappade jag veckan därpå. De var så gott som nya. Han höll mig i handen och det var inget ont i det. Jag beställde åt honom, som jag brukar göra: "Välj något till mig", säger han. "Vad känner du för?" säger jag. "Det spelar ingen roll, älskling", säger han, "det är inte maten jag är intresserad av." Jag minns inte vid vilken tidpunkt jag tog fram boken ur väskan och gav den till honom. Han öppnade den, sa att den var snygg, bläddrade igenom den och tittade på författarfotot längst bak. "Vilka söta små öron", sa han. "Bra jobbat, älskling", sa han. Jag föreslog att han skulle lägga den i väskan som hängde från ena handtaget på hans rullstol, men han svarade att han ville ha den framme. Jag valde en mild curry till honom och en vegetarisk moussaka till mig. Jag var på gott humör – pratsam, upprymd. Det var jag som bjöd den här kvällen. Vanligtvis är det han som betalar. Vid ett antal tillfällen har jag haft för avsikt att betala men så har måltiden slutat så dåligt att jag inte längre velat stå för notan. Det var så många måltider som slutade dåligt. Berodde det på drickandet? När vi drack mindre gick det bestämt lite bättre. Vi beställde inte längre en hel flaska. Moussakan var äcklig, vilket var förargligt eftersom jag var hungrig. Jag sa inte något om det till honom, vi pratar aldrig om maten. Han frågade mig om jag ville kyssa honom, vilket förvånade mig. Han hade inte frågat mig det på väldigt länge, men det var också ungefär ett år sedan jag senast träffat

honom, dessutom ett märkligt år – det gick att ursäkta, visst gjorde det, att han glömt, eller förbiså, hur saker och ting låg till. ”Inte här”, sa jag. Han fattade tag i min hand, som låg bredvid min bok på den väggfasta soffan, tryckte den och frågade mig igen. ”Älskling”, sa han, ”vill du verkligen inte?” ”Nej”, sa jag, ”nej, älskling, tyvärr inte.” Sedan la jag båda armarna om honom och mumlade någonting om att jag var väldigt förtjust i honom, och han blev spänd i hela kroppen, det var hemskt – han varken återgäldade eller tog emot min kram, han blev bara helt stel i den. Skamset drog jag mig tillbaka. ”Tycker du inte att jag är attraktiv längre?” sa han. ”Nej”, sa jag, ”det gör jag inte.” ”Verkar jag gammal?” ”Ja”, sa jag, ”du är gammal, älskling”, och så började jag gråta. ”Snälla, inte nu igen. Det är så plågsamt”, sa jag. ”Det är plågsamt för att du älskar mig”, sa han. ”Sluta göra dig själv illa, ängeln min.” Och så: ”Jag får hitta någon annan, någon lämpligare. Det har egentligen varit rätt uppenbart för mig ett tag.”

Han mejlade mig senare samma kväll och tog upp idén igen. Jag svarade att han förstås skulle göra det som gjorde honom glad. Tisdagen därpå mejlade han för att berätta att han hade läst min bok som enligt honom var ”ett riktigt HELVETE”. Jag stod i kön i mataffären när jag läste det. Luften gick ur mig. Jag lämnade nästan korgen med varor. Jag svarade inte. Vad fanns det att säga? Det här hände för tre månader sedan och därefter har det varit helt tyst. Jag ska flytta ut härifrån om två veckor. Han kom hit några gånger när jag först flyttat in, för nästan sju år sedan. Den passade oss inte, lägenheten. Fönstren går från golv till tak och väggarna är tunna som papper. För mycket av världen utanför letade sig in och gjorde oss spända. Dessutom finns det ingen eldstad här. Vi visste verkligen inte vad vi skulle göra av oss själva. Den passade oss inte alls. Jag använde det främre sovrummet då. Inte så länge dock – jag

bytte till det bakre rummet eftersom det är mycket tystare, eller var det då åtminstone, och dessutom föredrar jag att sova i ett mindre rum. Han sov aldrig med mig i det här rummet. Jag har mestadels sovit för mig själv i den här sängen. En gång var det en man som gick iväg på morgonen för att köpa kaffe och croissanter och så kom han tillbaka och spillde ut den ena kaffen över hela överkastet och på mina favorittofflor, ett par i marockansk stil. Han blev helt handfallen, minns jag, stackarn: "Det spelar ingen roll", sa jag och klev upp ur den förstörda sängen. "Oroa dig inte", sa jag. En annan man kom för att vara här i tre dygn men redan den andra natten stod jag inte längre ut med att han rörde vid mig. Först hade jag dåligt samvete över det eftersom senast jag träffat honom klarade vi inte att hålla händerna borta från varandra och han måste därför ha blivit ställd när jag helt plötsligt gav honom kalla handen efter bara en natt, men då kände jag mig irriterad, eftersom han verkade fullständigt omedveten om min brist på lust, och jag tänkte om och om igen, med tilltagande skepsis och motvilja medan han fortsatte att tafsa på mig, han märker det inte, han märker det bara inte – det gjorde honom detsamma om mitt allt större begär fick mig att klättra på väggarna eller om jag var lika okänslig som en brevlåda. Men å andra sidan märkte han det antagligen och blev alldeles förvirrad och ville till varje pris göra allt bra igen. Solen sken, trots allt. Vi låg i gräset, minns jag, det borde ha varit underbart. Finns det något underbarare än att ligga i högt gräs tillsammans med en annan person? Men det var redan någon annan som låg med mig där i gräset – han som hade varit i min lägenhet några månader tidigare och som jag verkligen hoppades skulle komma tillbaka en dag, trots att det inte var överenskommelsen. Det var en onsdagsmorgon. Han hade aldrig tidigare varit i min lägenhet, och detta var en engångsföreteelse, det var vi överens om. Han stannade inte

särskilt länge eftersom han skulle hämta sitt yngsta barn på skolan vid lunch. Vi låg i sängen i ungefär en halvtimme. Han hade tagit av sig alla kläder innan han la sig, även glasögonen, och det var den delen av hans utstyrsel som jag var mest intresserad av eftersom jag aldrig under alla dessa år sett honom utan glasögon, och folk ser ofta helt annorlunda ut utan glasögon. Han tog av sig glasögonen och där var hans ögon. Ännu mer uppseendeväckande än hans nakna kropp. ”De är så blå”, sa jag. ”De var blåare förut”, sa han. Jag behöll underkläderna på. Jag tänker inte ta av mig mina egna underkläder. Vi hade inte sex. Vi hade aldrig sex. Vi kommer aldrig att ha sex. I evigheter var jag övertygad om att det någon gång skulle ske. Det verkade endast vara en tidsfråga, ändå fortsatte tiden bara att gå. Jag tycker ofta att det är svårt att somna bredvid en man efter sex. Jag tror att jag egentligen skulle vilja att de steg upp och gick in och la sig i ett annat rum, eller åkte hem. De somnar och plötsligt känner jag mig så ensam och strandsatt. Jag känner mig faktiskt helt fastvuxen, och det beror på att mina tankar inte kan sväva fritt. Det är som om den stora tunga kroppen som slumrar intill mig är ett ankare som fjättrar mina tankar. Det skulle vara bättre om jag verkligen var ensam eftersom jag då inte skulle känna det. Mina tankar skulle driva iväg, långt, långt bort, och ta mig med sig. Det är knappast något problem, jag sover ensam natt efter natt efter natt. Vissa nätter och vissa morgnar tänker jag på män som jag har legat med. Ibland tänker jag på Xavier. Det fanns en tid när jag verkligen ville att han skulle kyssa mig. Men inte längre. Och jag antar, sanningen att säga, att det är orsaken till att han var så hård mot min bok och att jag inte hört något från honom sedan dess. Han må vara gammal, och han är verkligen gammal nu, men det hindrar honom inte från att såra och åtrå.

En kväll för ungefär ett år sedan pratade jag med Xavier i telefon och han sa att han hade ett förslag på en riktigt bra titel till min bok. Det gjorde mig förvånad eftersom han inte visste någonting om min kommande bok, det gjorde ingen – jag föredrog att inte säga så mycket om den innan det var dags. Jag bad honom att berätta vilken titel han hade tänkt sig. ”Den är så bra”, sa han och lät väldigt nöjd. ”Hur lyder den?” sa jag. ”*En enastående kvinna*”, sa han. ”Nå”, sa han, ”gillar du den? Det är en jättesnygg titel.” ”Den får mig att tänka på *A woman of substance*”, sa jag. ”Nej, nej”, sa han, ”det är inte alls samma sak. Min är mycket mer intressant. Dessutom råkar det vara sant.” Efter en kort paus sa jag: ”Även om det är sant tror jag inte riktigt att man kan säga så om sig själv – det är något någon annan måste säga, annars blir det bara konstigt.” ”Det är en jättebra titel”, sa han. ”Ja, det är det”, sa jag, ”men kanske inte på min bok.” ”Men har du kommit på någon titel till din bok?” sa han. ”Nej”, sa jag, men det var inte sant. Jag skulle berätta för honom någon annan gång. Han kommer inte att gilla titeln jag har valt – det insåg jag mer eller mindre i samma stund som jag kom på den – och jag skulle aldrig kasta fram min idé samtidigt som han så stolt svingade sitt eget förträffliga förslag. Flera månader senare, när vi satt på hotellrestaurangen och Xavier höll i boken och jag satt bredvid, sa jag att det var intressant eftersom vissa av blurbarna hade innehållit ordet ”enastående”. ”Titta”, sa jag och pekade på omslaget, ”den här och den här – och så en på baksidan.” ”Jag har inte mina glasögon”, sa han. ”Nu förstår du”, sa jag, ”att det är något någon annan måste säga. Annars blir det konstigt.” ”*En enastående kvinna*”, sa han. ”En fantastisk titel på en bok.”

Fram tills för tre månader sedan pratade vi regelbundet i telefon. Han hade en benägenhet att ringa vid olämpliga tillfällen. Det var kusligt. Telefonen brukade ringa precis när jag

satt mig för att äta, eller titta på film, eller i samma stund som jag gick hemifrån, eller när någon precis hade kommit hit, eller när jag plötsligt råkade läsa någonting ovanligt träffande eller när jag just tänkt springa ut till havet. Rätt ofta när detta hände svarade jag inte utan lät honom tala in ett meddelande. Jag blev lätt upprörd om jag pratade i telefon med Xavier samtidigt som något annat inträffade. Det störde honom att han så ofta ringde mig vid olämpliga tidpunkter. Han ansåg att hans liv tilldrog sig på en högre nivå än de flestas och att denna nivå i huvudsak handlade om sådant som flyt, sammanträffanden och en allmän känsla av att stå i samklang med det mesta, särskilt personer man hyser stor kärlek till. ”Visste du att Yeats stod i telepatisk kontakt med kvinnorna i sitt liv?” frågade han mig en dag. Jag svarade att jag inte visste det. Att vi aldrig lyckades vara i synk gjorde honom bedrövad, och det var egendomligt rörande när han från tid till annan försökte bagatellisera det. ”Nej, nej, absolut inte”, brukade jag svara varje gång han sa: ”Herregud, jag gör alltid fel, är det så?!” ”Nej, nej – det är konstigt men jag hör visst aldrig när telefonen ringer!” Men egentligen hörde jag när det ringde, och sedan slutade det, och några minuter senare hördes det där ljudet som jag visste betydde att han hade lämnat ett röstmeddelande. Jag såg till att jag alltid hade ett av hans röstmeddelanden sparat. Han kunde dö knall och fall precis när som helst. Lite senare, jag vet inte exakt när, ändrades inställningarna på röstbrevlådan. Jag la först märke till det för några veckor sedan. Det var några månader efter den där sista middagen på hotellrestaurangen och jag ville höra hans röst och jag visste att jag hade minst ett meddelande lagrat i telefonen. När jag ringde till röstbrevlådan märkte jag direkt att menyalternativen hade ändrats och rösten som guidade mig igenom dem hade också ändrats. Det tog mig en stund att hitta ”sparade meddelanden” och när jag väl gjort det fick jag

omedelbart veta att det inte fanns några sparade meddelanden. ”Du har inga sparade meddelanden”, sa den nya rösten. Jag gick igenom alltihop en gång till eftersom jag ju visst hade sparade meddelanden, jag hade alltid sparade meddelanden, jag såg till att jag alltid hade åtminstone ett sparat meddelande. Jag gick igenom det en tredje gång innan jag fick tillstå att trots att jag i flera år alltid sett till att ha ett meddelande från honom sparat så hade jag inga sparade meddelanden.

”Hur är det med du?” Den hälsningsfrasen använde han ofta. Orden gled in i varandra. *Huredemedu*. Nyttjade subjektsformen. Han var inte intresserad av att umgås med mig tillsammans med andra, av att träffa mina vänner, ifall dessa interaktioner skulle stå i vägen för hur han såg på mig – ”Jag är den som ser dig korrekt”, brukade han säga, vilket jag inte riktigt höll med om även om jag aldrig sa det högt. Det låter oroväckande, narcissistiskt, kontrollerande, men samtidigt är det väl det som alla vill att deras älskade ska tro? Att de kan se djupt in i dem, ända in i själen, och känna dem bättre än någon annan? Han sa mycket som lät oacceptabelt, men när jag tänkte på det lite senare kändes det som om han bara sa det som de flesta tänker men aldrig skulle drömma om att uttrycka. ”Jag förstår inte varför du behöver träffa dina vänner så ofta när du älskar mig.” Jag brukade skratta åt det. Han hade fel, och han hade rätt. För honom var det helt naturligt att vi skulle tillbringa alla helger tillsammans och han blev uppriktigt förvånad när jag hade andra planer. Jag fick känslan av att han ansåg att vänner är något man bara har som barn. När man blivit vuxen och hittat kärleken har man inte längre några sådana behov. ”Tycker du att de är intressanta?” brukade han fråga. Varje gång jag påpekade att han och hans exfru haft en stor umgängeskrets svarade han att det var något annat: ”Det handlade om affärer, och att ha lite kul.” Ibland stötte sättet

han beskrev sitt liv på den tiden, för många år sedan, när han var gift och förmögen, bort mig, men det gjorde mig också, naturligt nog, kåt. Jag känner inte för att avslöja några detaljer, hur glamoröst och fascinerande det än var. Från och till under de tio åren som jag känt honom har han pratat om att någon borde skriva en bok om hans liv, och det har visserligen varit händelserikt och bland mycket annat omfattat den så kallade brittiska överklassen under 1960- och 1970-talen, men det är inte en uppgift för mig. När han var på Mallorca för några år sedan gjorde han ett försök själv, i ett stort skrivhäfte som han köpte i den lilla fiskebyn där han bodde i några månader. Han hänvisade till det färdiga manuset som sin "bio". Det han, till syvende och sist, drömde om var att manuset skulle filmatiseras. Jag sa att jag kunde föreställa mig Jude Law i rollen som honom. Det reagerade han inte på överhuvudtaget. Han tänkte på någonting annat. Han tänkte på vem som skulle spela mig. "Men älskling, jag skulle väl inte vara med i filmen?" sa jag. "Skulle du inte?" sa han. "Nej, det skulle jag såklart inte – jag kände ju inte dig på den tiden – jag var inte ens född då!" "Var du inte?" sa han. "Svårt att tro. Det känns som om jag har känt dig jämt."

Ett alternativ som den nya röstbrevlådan tillhandahöll hade jag aldrig lagt märke till tidigare, så jag antar att det är en ny funktion, nämligen att "lämna ett meddelande till någon annan". Jag skulle helt säkert ha märkt detta alternativ om det hade funnits tillgängligt. Möjligheten att lämna ett meddelande till någon utan att behöva ringa upp och riskera att de svarar skulle, förutsatt att jag förstått det hela korrekt, vara en service som jag hemskt gärna skulle begagna mig av. Efter att jag upptäckte den igår kväll har jag varit helt besatt av tanken på att spela in och lämna ett meddelande till Xavier. Det fanns olika saker jag kunde tänka mig att säga, men kontentan av

meddelandet skulle vara att jag flyttar härifrån om knappt två veckor. Jag funderade på om jag skulle berätta för honom vart jag var på väg – Ingenstans permanent, jag kommer tillfälligt att vara baserad i L- – Jag ska förmodligen till Paris, kanske Madrid – Marocko vid nyår – Jag får se hur allt går, det verkar som om smittspridningen håller på att öka igen – Jag hoppas att du har tagit din andra dos – Ta hand om dig. Imorse kom jag på bättre tankar. Bara för att jag kan innebära det inte att jag borde osv. Och dessutom, hur skulle jag kunna veta helt säkert att han har lyssnat på det? Jag vet inte hur det fungerar från hans håll. Kommer det en notis om att han har fått ett röstmeddelande? Kanske utgår han ifrån att det bara är någon som busringer och avfärdar det och så var det med det. Han får många oönskade telefonsamtal, särskilt på grund av alla kryptohandelsplattformar som han utreder. Kanske utgår han ifrån att det är oviktigt och ignorerar det, men jag tror inte det. Han räknar fortfarande med ett stort genombrott, såvitt jag vet håller han både hoppfullt och tålmodigt koll på inkommande korrespondens. Kanske lyssnar han på meddelandet och sedan ignorerar han mig. Jag vet inte. Jag vet inte – jag förväntade mig verkligen inte det här. Att vi efter tio år plötsligt inte längre skulle ha kontakt. Jag har alltid föreställt mig att jag skulle vara en del av hans liv ända till slutet, oavsett om vi var ihop eller inte. När vi först träffades fick jag som en märklig föraning och jag förstod och fann mig i att jag kommer att vara vid hans sida när han dör. Det tycks som om ett vittne kommer att behövas och det vittnet är jag. Det är något, en högtidlig roll, som har tilldelats mig, oavsett om jag gillar det eller inte. En oerhörd och på förhand bestämd lojalitet mot Xavier slog verkligen rot i mitt hjärta i princip från dag ett och ökade därefter stadigt och obevekligt. Om relationen oss emellan är lyckad eller bedrövlig spelar mindre roll, denna envetna föraning är ständigt

närvarande, men den är inte begränsande och den utgör ingen börda. Jag kommer att vara vid hans sida när han dör, exakt så lyder påbudet – inte att jag kommer att vara vid hans sida tills han dör. Vid det här laget är det flera år sedan jag var vid hans sida på det sättet. Men att inte ha någon kontakt alls med honom känns inte bra för mig. I själva verket får det mig att känna mig förfärligt illa till mods. Inte på grund av att jag tror att han kommer att dö i vilket ögonblick som helst, vilket han förstås skulle kunna, det skulle han kunna, det har alltid varit tänkbart, men på grund av att jag känner på mig att jag håller på att bryta ett heligt löfte. Det är oerhört viktigt för mig att följa det här hela vägen. Att jag följer Xavier hela vägen. Vilket egentligen är rätt märkligt, eftersom jag inte tror på Gud, jag har aldrig trott på Gud – men alldeles nyligen slog det mig att jag kanske visst tror på Gud, jag inser det bara inte. Och det skulle vara typiskt mig. Att glida omkring som en ateist när min själ egentligen hela tiden, hela tiden, haft förtrostan på en högre och likgiltig makt. Finns det överhuvudtaget någonting som får en att glömma på ett mer fantastiskt sätt än fromhet för sin egen skull? Men kanske håller jag på att ryckas med en aning. Jag är rent allmänt en lojal person, trots allt. Det är någonting jag värdesätter. Faktiskt mer än trohet. Det är absolut möjligt att vara otrogen och samtidigt lojal. Och man kan vara trogen och samtidigt illojal. Vilket enligt mig är värre. Vämjeligt. Fegt. Ta mannen som var förbi imorse till exempel. Vi hade inte sex. Vi hade aldrig sex. Men medan vi låg där bredvid varandra och mycket bestämt inte hade sex berättade han att hans fru skrev en del och att han inte tyckte att det var särskilt bra. ”Långt ifrån publiceringsbart, tyvärr”, sa han. Han berättade också en massa andra saker under vårt skenbart kyska möte, passionerade erkännanden som jag utgick ifrån att jag skulle vårda för evigt, men i själva verket bleknade deras skärpa rätt

snart. Det är alltså inte själva orden som har stannat kvar hos mig utan hur nedsättande han pratade om sin frus dikter. Det var rätt vidrigt. Hur lätt och ledigt han sa det, samt att han inte egentligen hade något skäl alls till att säga det, var verkligen rätt vidrigt. Bandet mellan mig och Xavier, som i väldigt hög grad grundades på ovan nämnda föraning om att jag skulle vara nära honom under hans sista dagar och timmar, förstärktes tvivelsutan när jag förstod att jag med all sannolikhet kommer att vara hans sista kärlek. Emellanåt får jag lov att erkänna att jag har upplevt att den rollen är, om än inte riktigt en börda, så ett djupgående ansvar. Den sista kärleken. Det jag, till slut, insåg om den här mer omfattande plikten var att det inte spelade så stor roll om min kärlek till Xavier inte längre var lika glödande – det han uppskattade, och det mycket ivrigt, var inte så mycket mina känslor för honom som hans känslor för mig – han uppskattade möjligheten att ge kärlek, att vara en kärleksfull man, att kunna betrakta sig själv som en sådan, ända till slutet. En kärleksfull man, precis, ända till slutet. Hur skulle jag kunna förvägra honom det? Vad återstår i så fall?

Igår, när jag höll på att gå igenom gamla brev, ramlade jag över Xaviers manus. Jag insåg inte omedelbart vad det var eftersom jag hade för mig att det låg i en resväska på nedervåningen. Jag har aldrig läst det från början till slut. Jag tycker att det är svårläst, och jag har i själva verket bestämt mig för att lämna tillbaka det till honom. Jag är förvånad över att han inte har bett om att få tillbaka det. Det har han gjort tidigare och då började vi tjafsa om det: "Det är inte en bio", brukade jag säga, "du har helt fel uppfattning om vad det är. Aldrig i livet att jag låter dig visa det för Max." Jag minns att jag satt på en flygbuss när det kom ett mejl från honom där han bad om att få tillbaka det. Jag svarade direkt och sa att jag hade gjort mig

av med det. Han skrev: "Jag tror dig inte." Jag protesterade inte. Jag blev rätt störd över att han antog att jag var kapabel att ljuga men inte att göra mig av med hans manus. "Det är inte vad du tror att det är", sa jag till slut, för femtiölfte gången. Han skrev manuset när han var på Mallorca och när han var på Mallorca rökte han en massa gräs, vilket uppenbarligen fick honom att tänka mycket på sex eftersom det innehåller en massa anekdoter om pikanta fester och utförliga avsnitt med intima detaljer om mig. Det är därför som jag har varit så angelägen om att behålla det. Jag vill absolut inte att hans son får fatt i det. Så varför har jag helt plötsligt ändrat mig? Varför vill jag lämna tillbaka det nu? Beror det bara på att jag känner för att kasta något på honom eftersom jag är ledsen och arg? Är jag ledsen och arg? Jag är synnerligen indignerad. HELVETE. Ta en titt på ditt eget liv! Ja, ta en titt på ditt eget liv. Sju år har gått sedan han skrev det där på Mallorca och merparten formulerades när han var hög som ett hus – vad skulle han tycka om det nu? Jag tror verkligen inte alls att det är det han tror att det är. Men framförallt vill jag inte ha kvar det längre. Det hör inte hemma bland mina saker. Jag hatar det. Och jag hatar hur hans handstil ser ut, med knappt några mellanrum alls mellan orden. Som en dåres handstil, eller en styggings. Tittar jag på manuset en längre stund börjar jag känna mig uppriven. Ungefär vid samma tid skrev han också en liten text till mig om burfåglarna på hans grannes terrass, och hur de vilda fåglarna kommer för att besöka dem i skymningen. Den behåller jag. Det är en vacker text och där ser hans handstil normal och elegant ut. Jag föreställer mig att han skrev den tidigt en morgon därute på takterrassen efter att ha sovit riktigt gott. Jag kommer mycket väl ihåg takterrassen. Jag kommer ihåg de två tvättlinorna som korsades i mitten av den. Jag kommer ihåg hur han lutade sig tillbaka

med en joint och en kaffe i skuggan efter lunchen medan han iakttog hur jag hängde upp mina underkläder. Jag åkte bara en gång för att träffa honom på Mallorca, på hans födelsedag. Jag stannade inte så länge. Det var inte någon trevlig vistelse. Han gav inte mycket för presenten jag hade köpt och jag gav inte mycket för restaurangen han tog med mig till. Det var första kvällen, så det började inte så bra. Jag träffade Cecil morgonen därpå, och det var inte heller särskilt upplyftande. Han höll hela tiden på med sin mobil, som inte funkade. Xavier sa åt honom att lämna tillbaka den till butiken och Cecil muttrade att han hade köpt den av en gatuförsäljare. Jag förvånades över hur naiv han var som hade köpt en telefon av en gatuförsäljare och förväntade sig att den skulle funka. Han slog sig ner hos oss vid ett bord längs strandpromenaden och drack kaffe. Bordet var inte särskilt rent. En försäljare gick runt och krängde solglasögon. Cecil var inte glad. Han pratade med mannen på spanska. Kanske kände han mannen som hade sålt telefonen till Cecil. Han visade Cecil ett par solglasögon men Cecil ville inte ha dem. Xavier köpte ett par. Han klädde i dem. Han klädde i alla solglasögon. Jag sa ingenting till Xavier om att han klädde i dem. Jag blev lite irriterad över att han hade slagit till och köpt solglasögonen. Den enda tänkbara förklaringen till att jag kände så är att jag måste ha tyckt att ett inköp av solglasögon av denne specifika försäljare vid detta specifika ögonblick visade en brist på solidaritet med Cecils situation. Jag förstod inte vad de pratade om då. Cecil och Xavier. De pratade engelska men jag hängde inte med. Såvitt jag förstod träffade inget som någon av dem sa rätt hos den andre. Min plan var i vilket fall att gå till marknaden. Efter ett tag sa jag detta till Cecil eftersom han så småningom frågade vad jag hade tänkt göra under dagen: "Inget särskilt", sa jag. "Gå till marknaden", sa jag. Han sa att det var en jättebra marknad,

särskilt den delen som låg inomhus. ”De har alla sorters fisk”, sa han. De hade verkligen alla sorters fisk men jag minns inte om jag kom därifrån med någon fisk alls. Jag minns att jag promenerade runt runt rätt länge, det var fullt av liv och jag såg Cecil men låtsades att jag inte gjorde det. Han hade på sig en grön sammetskavaj och en prickig scarf. Jag tror att Cecil förmodligen också sett mig men låtsades att han inte hade det, så jag kände mig inte dum över att låtsas att jag inte sett honom. Vad skulle vi ha sagt till varandra? Därute fanns det kaniner i inhägnader. Innebar det att de var tänkta som föda, snarare än att ha som husdjur? Om de varit tänkta som husdjur skulle de väl ha varit i burar? En bur med en prydlig liten dörr och en vattenflaska med silverpip som stack in genom gallret. Det fanns hönor också. När jag kom tillbaka till Xaviers boende, en av flera traditionella fiskestugor som Cecil ägde, la jag allt jag hade köpt på marknaden i olika skålar på ett långbord i köket. Det fanns två diskhoar bredvid varandra i köket. De var runda i sten. Det var något fel på den ena. Jag minns inte vad. Förmodligen rann det inte av ordentligt. Fönstret var till höger när man stod vid diskhoarna. Det var ett stort fönster. Den blå himlen utanför var häpnadsväckande. Dag ut och dag in så vackert blå och frisk och okomplicerad. Och så fanns det ännu fler trappor. Jag var inte så lycklig där. Xavier rökte en massa gräs. Jag kände mig inte nära honom överhuvudtaget. Han höll på med sitt skrivande då. Jag har den någonstans, anteckningsboken. Sedan dess har jag upprepade gånger sagt till honom att jag gjort mig av med den eller tappat den – en gång sa jag till och med att jag lämnat den i säkert förvar hos min mamma. Idel lögn. Och han förstod det, varje gång. Numera nämns den aldrig. Till slut accepterade han det jag sa, och det var en lättnad. ”Det är inte vad du tror att det är”, sa jag, jag vet inte hur många gånger.

Jag har inte postat hans manus än. Dagen därpå tänkte jag att jag skulle ta en kopia innan jag skickade det. Jag tänkte att i framtiden, flera år framåt i tiden, skulle jag ångra att jag lämnat tillbaka det utan att ha tagit en kopia. Nu tänker jag att jag nog bara behåller manuset. Inte för att jag vill ha det utan för att det ibland är bäst att låta saker och ting bero. I fredags och lördags tänkte jag att jag borde mejla honom och berätta att jag ska flytta ut. Jag formulerade ett kort meddelande i huvudet. En något längre version anspelade på hans giftighet: ”Tack och lov har recensionerna inte varit lika taskiga som din.” Men om jag ska svara på det han skrev måste jag svara ärligt utan att släta över. Jag är frestad att släta över – han säger alltid att jag tar allt så seriöst. Men vad han kanske inte inser är att trots att jag tar allt seriöst tar jag sällan något personligt. Är han förvånad över att jag inte har svarat och att tre månader gått, eller är det vad han hoppades på? Kanske är det bättre såhär men samtidigt ruckar det på allt som hänt tidigare och bekräftar vissa saker som jag har misstänkt hela tiden. Idag hittade jag ett vykort från honom som han skrev för åtta år sedan, det mal på om mitt drickande, vilket inte är ett ämne som vanligtvis hamnar på vykort. Jämt när han hänvisade till mitt drickande, och det gjorde han ofta, menade han egentligen mitt umgängesliv. Mitt liv utan honom, med andra ord. Det hände att jag plötsligt saknade honom när jag var ute någonstans. Och ibland när jag var ute någonstans och kom att tänka på honom blev jag upphetsad. Jag kunde få för mig att gå helt plötsligt utan att säga hejdå eller vart jag skulle och så tog jag en taxi raka vägen hem till honom. Ibland kom jag sent och visste att han redan hade gått och lagt sig. Han lämnade ofta skjutdörrarna olåsta och så smet jag in, precis som en katt, över kakelgolvet och in i mörkret, för att ta mig vidare till hans sovrum därbak. Den lilla lampan brukade vara tänd och han låg på sidan och

slumrade. Jag gick in på toaletten och tog av mig örhängena och la dem på fönsterbrädan ovanför vattentanken, sedan borstade jag tänderna med hans tandborste. Hans löständer låg på ett litet fat bredvid kallvattenkranen. Första gången jag kom dit mitt i natten ville han stiga upp och sätta in dem. Jag frågade om det inte var obekvämt att sova med dem och han sa att det var det verkligen så jag sa åt honom att släppa det och han sa har du inget emot det och jag sa nej, det har jag ingenting emot, vi ska ju ändå bara sova, men vi somnade inte direkt, vi låg där och pratade i mörkret ett tag, hans ord lät inte lika korthuggna som de vanligtvis gjorde. Vi låg ofta intill varandra och pratade länge. Han ställde en massa frågor, och jag tyckte verkligen inte illa om det när vi låg där i mörkret. Jag brukade bli otålig när han ställde en massa frågor hela dagarna, den ena efter den andra, sluta ställa så många frågor hela tiden, sa jag, och han svarade alltid att han aldrig träffat en tjej som mig förut och bara försökte förstå mig lite bättre eftersom han tyckte att det var så mycket med mig som var märkligt, och då sa jag: "Till exempel?", vid det här laget höll jag på att bli riktigt irriterad, och då sa han: "Det finns bara inget ordinärt över dig, ängeln min – jag vet att du vet det." På morgonen steg han upp tidigt och satte in löständerna, sedan hörde jag hur han satte på vattenkokaren i köket, därefter tog han med sig en kopp te tillbaka till sängen, och han brukade sätta sig i sängen med sitt te och meditera en stund, även om han aldrig kallade det för det – han brukade säga: "Jag ska bara sitta still en stund." Han hade förmodligen på sig sin vita, kabelstickade Ralph Lauren-tröja. Han var snygg i den. Jag brukade ligga där bredvid honom och titta upp i hans ansikte medan han satt med sitt te och blundade. Efter en stund, fortfarande blundande, förde Xavier handen över överkastet och mot mig, trevade efter min hand och jag tog tag i hans hand och började leka med

hans fingrar, som var långa och knotiga, och alerta, till och med när de var stilla och han tycktes befinna sig någon annanstans.

Jag kan knappt se den här sidan. Idag magasineras nittio procent av mina tillhörigheter, däribland de flesta av mina lampor, däribland min sänglampa, och sängbordet som den brukat stå på. Ikväll har jag en lampa med mycket svagare sken bredvid mig på golvet. Den kastar fina skuggor. Jag skulle kunna vara i Kambodja. Det finns något stillsamt överväldigande över att mina saker är borta och att de askgröna väggarna är kantade med bambuskuggor. Och så regnet. Det har regnat nästan hela dagen. Imorse öste det ner vilket gjorde det svårt att bära ut grejerna, rätt förrädisk i själva verket. Men vi gjorde det, jag och tre av mina vänner. Jag har ingen aning om när jag kommer att se sakerna igen – eller mina tre vänner. Jag har ingen aning om hur jag kommer att ha det då. Det spelar ingen roll. Jag bryr mig inte längre om att jag inte vet. Jag har mindre än en vecka kvar här nu. Det kommer att vara skönt när allt är klart. Jag lyckas inte sätta igång med någonting. Tiden känns abstrakt. Dagarna dunkla. Det skulle kunna vara vilken månad som helst. Det är så blåsigt ikväll. Jag ser fram emot att sätta mig i vedskjulet och läsa. Igår eftermiddag valde jag ut några böcker att ta med mig, innan resten forslades bort, och så beställde jag en bok av Eric Stenbock. Jag väntar på att något ska hända. Nu ösregnar det. Det är mysigt. Kanske hjälper det mig att somna. Jag skulle gärna återvända till drömmarna om den där franska medeltidsstaden med det där slottet och de anlagda trädgårdarna och de låga stenmurarna och de formklippta buskarna och utsikten över vinodlingarna rakt nedanför och de små slabbiga köttresterna jag håller i för att ge till den lilla grå hunden jag inte lyckas hitta. Men först kommer kvinnan med brickan fylld med små fasta äpplen beströdda

med mandel. ”De är inte till dig. Man måste ha ett kort, och jag vet att du inte har det.” Det är kvinnan som sitter bredvid mig i bersån som säger det här medan hon kliar sig i hårbotten under hatten samtidigt som hon bligar ner på sina hoppressade knän. Jag tittar på hennes mun, brickhållerskans mun. Hon är helt klädd i svart. Brickan hänger i en läderrem. Hon har brickan fastspänd runt halsen. Hennes hals. Jag sträcker mig fram och trycker ner en mandel och känner hur den långsamt äter sig in i äpplets krispiga vita kött. Det är en dröm jag hade för länge sedan.